

РОЛЬ ПРОВІДНИХ МІЖНАРОДНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ У ВИРІШЕННІ КОНФЛІКТІВ НАВКОЛО ДЕ-ФАКТО ДЕРЖАВ ПОСТРАДЯНСЬКОГО ПРОСТОРУ

Стаття присвячена дослідженню ролі провідних міжнародних організацій у вирішенні конфліктів навколо де-факто держав пострадянського простору. Проаналізовані основні механізми впливу Організації Об'єднаних Націй на процес врегулювання даних конфліктів, особлива увага приділена діяльності Ради Безпеки ООН та її основним резолюціям. Надана характеристика діяльності Організації з безпеки і співробітництва в Європі як головного посередника у переговорах навколо конфліктів в Грузії, а також придністровського і нагірно-карабаського конфліктів. Висвітлена офіційна позиція Європейського Союзу щодо міжнародно-правового статусу ПМР, Нагірного-Карабаху, Абхазії і Південної Осетії. Автор також визначив особливе місце де-факто держав пострадянського простору у порядку денному провідних міжнародних організацій, що регулюють сферу безпеки в Європі.

Ключові слова: ООН; ОБСЄ; ЄС; де-факто держава; регіональний конфлікт.

В результаті дослідження генези де-факто держав на пострадянському просторі, можна констатувати, що конфлікти навколо них мають етнополітичний характер, і жоден з цих конфліктів до цього часу не може вважатися повністю врегульованим. Вирішення будь-якого етнополітичного конфлікту ускладнюється, з одного боку, особливостями самого конфлікту: історичними коренями, економічною складовою, релігійними і національними чинниками, непримиренністю сторін. З іншого боку, зіткнення таких двох норм міжнародного права, як право націй на самовизначення і повагу територіальної цілісності держав, створює юридичну колізію в міжнародному праві, яка також створює додаткові перешкоди на шляху визначення політико-правового статусу даних де-факто держав [2, с. 4].

Але самопроголошення нових державних утворень на пострадянському просторі безумовно супроводжувалось не лише етнополітичним конфліктом, але й відкритим військовим протистоянням. І якщо статус цих де-факто держав до цього часу не є вирішеним міжнародним співтовариством, то збройні сутички в основному вдалося припинити, перевівши протистояння у стадію «тліючого» або «замороженого» конфлікту. Значну роль в цьому процесі відіграли міжнародні організації, які виступали і в якості форуму для провідних держав регіону і світу, що надавало можливість прийти до консенсусу і виробити спільне рішення, і в якості самостійних акторів міжнародних відносин регіону, які, володіючи певними важелями впливу, сприяли підтримці миру на пострадянському просторі.

Міжнародними організаціями накопичений пози-

тивний досвід з врегулювання подібних конфліктів, про що свідчить припинення бойових дій на територіях таких де-факто держав і переведення подібних конфліктів у заморожену фазу. З іншого боку, до цього часу не вирішене питання із статусом подібних державо-подібних утворень, жоден конфлікт не може вважатися повністю вирішеним. Не можна не враховувати, що кожна з країн, що входить в ту чи іншу міжнародну урядову організацію, має на пострадянському просторі і свої особливі інтереси, таким чином, може впливати на рішення самої міжнародної організації. Тому провідні міжнародні організації продовжують приділяти значну увагу феномену де-факто держав і конфліктів навколо них на пострадянському просторі.

Для дослідження ролі міжнародних організацій у вирішенні конфліктів навколо де-факто держав ми обрали три з найбільш впливових у даному регіоні:

- Організація Об'єднаних Націй – єдина глобальна і універсальна міжнародна організація, членами якої є всі визнані держави на пострадянському просторі.
- Організація з безпеки і співробітництва в Європі, що безпосередньо відповідає за врегулювання подібних конфліктів в регіоні.
- Європейський Союз – наднаціональна організація, яка розглядає пострадянський простір сферою своїх інтересів.

Метою даної статті є формування цілісної картини офіційної позиції ООН, ОБСЄ і ЄС щодо міжнародного статусу де-факто держав на пострадянському просторі (ПМР, Південна Осетія, Абхазія, Нагірний Карабах) та їх участі у врегулюванні конфліктів навколо них. Заради об'єктивності дослідження, автор спираєть-

ся в основному на офіційні документи даних міжнародних організацій [10; 13–15], заяви їхніх представників [17] і статті на новинних ресурсах [4–5; 7–8; 11].

Отже, розглядаючи це питання, слід розпочати з Організації Об'єднаних Націй, єдиної глобальної, універсальної міжнародної організації, членами якої є всі визнані держави на пострадянському просторі, а головною метою створення стало саме підтримка міжнародного миру та стабільності у світі. Як зазначається у пункті 1 статті 33 Статуту ООН: «Сторони, що беруть участь у будь-якому конфлікті, продовження якого могло б загрожувати підтримці міжнародного миру й безпеки, повинні насамперед намагатися вирішити конфлікт шляхом переговорів, обстеження, посередництва, примирення, арбітражу, судового розгляду, звертання до регіональних органів або угод чи інших мирних засобів на власний вибір» [13].

У той самий час, в Статуті ООН також чітко прописані миротворчі функції Організації, а насамперед Ради Безпеки ООН, у випадку, якщо сторони конфлікту так і не змогли примиритися і міжнародна суперечка перетворилася у збройне протистояння: «Якщо Рада Безпеки вважатиме, що заходи, передбачені в статті 41, можуть виявитися недостатніми або вже виявилися недостатніми, вона має повноваження вжити такі дії повітряними, морськими або сухопутними силами, які виявляться необхідними для підтримки або відновлення міжнародного миру й безпеки. Такі дії можуть включати демонстрації сили, блокаду й інші операції повітряних, морських або сухопутних сил Членів Організації» [13].

Виняткове значення має пошук Організацією Об'єднаних Націй механізмів вирішення конфліктів навколо де-факто держав на пострадянському просторі. Ще у 1993 році Рада Безпеки ООН прийняла чотири резолюції, які були безпосередньо пов'язані з конфліктом навколо Нагорного Карабаху і наголошували на необхідності негайного припинення військових дій, повного та беззастережного виведення окупаційних сил з усіх регіонів Азербайджанської Республіки. У березні 2008 року Генеральна Асамблея ООН прийняла резолюцію, яка підтвердила територіальну цілісність Азербайджанської Республіки, вимагала виведення всіх вірменських військ і визнавала необхідність забезпечення безпечних і рівних умов життя для вірменських та азербайджанських громад у нагірно-карабаському регіоні [16, с. 59].

Також з кінця 1993 року за егідою ООН велися переговори про мирне врегулювання конфліктів навколо Абхазії і Південної Осетії, що певною мірою також стримувало повернення конфлікту до військової фази. Але вже 8 серпня 2008 року на початку нового етапу у розвитку цих де-факто державних утворень Російська Федерація звернулась до Ради Безпеки ООН «у зв'язку з агресивними діями Грузії відносно Південної Осетії». Але члени РБ не прийняли запропоновану Росією резолюцію. Протягом подальшого загострення російсько-грузинського конфлікту РБ ООН неодноразово збиралася для обговорення ситуації в Абхазії і Південній Осетії, а офіційні представники організації висловлювали своє занепокоєння ескалацією і розширенням зони конфлікту [9]. Наприклад, 10 серпня

2008 року Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун закликав поважати суверенітет і територіальну цілісність Грузії, припинити бойові дії і відвести всі військові контингенти із зони конфлікту. В результаті ООН підтримала посередницьку місію президента Франції Ніколя Саркозі, що стало вирішальним у процесі виходу з кризи [7].

У конфлікті навколо самопроголошеної ПМР ООН майже не брала участі. Лише у 2007 році дослідники відзначають перше згадування Придністров'я у резолюції [12, с. 138]. Але обидві сторони конфлікту неодноразово зверталися до організації за допомогою. Наприклад, у 2011 році міністр закордонних справ Молдавії Наталія Герман у своєму виступі перед Генеральною Асамблеєю ООН закликала сприяти виведенню російських військ з даної території, які знаходяться там з розпаду Радянського Союзу [1].

Що стосується власне ОБСЄ як провідної безпекової організації в Європі, то місія ОБСЄ в Грузії була заснована в грудні 1992 року, відколи Абхазія і Південна Осетія вперше спробували відокремитися від Грузії. Припинила вона свою діяльність у 2009 році, коли Російська Федерація блокувала продовження її мандату [8].

Серед останніх документів, в яких підкреслена позиція ОБСЄ щодо де-факто держав Південного Кавказу, слід виокремити Тбіліську декларацію 1–5 червня 2016 року. В ній вказується, що території Абхазії і Південної Осетії є невід'ємними частинами Грузії, а присутність будь-яких інших військових формувань на цих територіях є порушенням міжнародного права [10].

На сучасному етапі функціонує лише Мінська група ОБСЄ, що займається питанням вирішення нагірно-карабаського конфлікту. Вона була заснована в 1992 році, в 1994 році на Будапештській зустрічі був визначений мандат Мінської групи, а склад співголовуючих країн (США, Російська Федерація і Франція) був офіційно оформлений у 1997 році. Основними принципами, на яких МГ здійснює свою діяльність є визнання територіальної цілісності Азербайджану і недопущення застосування сили. Питання зі статусом Нагірного Карабаху залишається офіційно відкритим, але головною пропозицією є надання широкої автономії у складі Азербайджану [15]. Не зважаючи на велику кількість зустрічей і активізацію діяльності після загострення конфлікту у квітні 2016 року, реального рішення, що задовольняло б усі сторони, до цього часу прийнято не було.

Місія ОБСЄ, яка з 1993 року постійно сприяла проведенню мирних переговорів між Молдовою і ПМР, вважається також головним посередником у придністровському конфлікті. Особливою активністю відзначилися переговори у форматі «5+2», в яких беруть участь Молдова і ПМР як сторони конфлікту, Росія, Україна і ОБСЄ як посередники, а також США і ЄС як спостерігачі. Переговори були перервані у 2006, потім вони декілька разів відновлювалися у 2011 і 2016 роках. Окрім прямого політичного врегулювання ОБСЄ акцентує увагу на заходах зміцнення довіри і міжлюдських контактах шляхом неофіційних переговорів під час зустрічей експертів з гуманітар-

них і соціальних сфер. Що стосується питання визнання ПМР, то офіційна позиція ОБСЄ була висловлена президентом головної в організації Австрії С. Курцом, що запропонував у 2017 році ідею особливого статусу Придністров'я у складі неподільної і унітарної Молдови [11].

Європейський Союз як провідний актор сучасних міжнародних відносин та важливий геополітичний гравець на пострадянському просторі також не залишається осторонь цієї проблеми. Але, якщо не розглядати окремо позиції держав-членів ЄС (особливо активною в цьому контексті є діяльність Франції як учасника Мінської Групи і Німеччини), то офіційна діяльність Європейського Союзу як самостійного гравця в сфері вирішення конфлікту навколо де-факто держав Південного Кавказу довгий час була не досить активною. У своїх заявах офіційні представники ЄС лише підкреслювали необхідність врегулювання даного конфлікту, але конкретно не вказували, на яких умовах конфлікт можна вирішити, і який статус повинні отримати у майбутньому ці території. Тому вплив ЄС на процес врегулювання конфліктів не був значним, обмежуючись наданням фінансової допомоги через Управління гуманітарної допомоги Єврокомісії і офіційними заявами [3].

Підвищення активності Європейського Союзу на південно-кавказькому напрямку бере початок з 2003 року, коли у проєкті стратегії «Безпека Європи у благополучнішому світі», в число європейських сусідів було віднесено Вірменію, Азербайджан та Грузію, а також запропоновано проєкт формування по сусідству з Євросоюзом зони безпеки та стабільності. В рамках реалізації Плану дій Угоди про партнерство та співробітництво Вірменія-ЄС 25 жовтня 2006 року Європейський Союз наголошував на готовності співпрацювати з ОБСЄ і сприяти діяльності Мінської Групи у сфері врегулювання нагірно-карабаського конфлікту, а також на зміцненні власних дипломатичних зусиль шляхом діяльності спеціального представника ЄС на Південному Кавказі.

Посилення діяльності ЄС на Південному Кавказі взагалі, та в сфері вирішення проблеми де-факто державності Нагірного Карабаху зокрема спостерігається після російсько-грузинського конфлікту серпня 2008 року і визнання Російською Федерацією незалежності Абхазії й Південної Осетії. Дані події стали безумовним поштовхом до поглиблення співпраці ЄС з пострадянськими країнами, у тому числі і з країнами Закавказзя, у межах програми Східного партнерства. Слід відзначити, що сама програма Східного партнерства в основному акцентує увагу на демократизації суспільства і на економічній складовій співпраці, а не на безпековій сфері. Але посилення уваги ЄС до регіону не могло не активізувати його політику у сфері вирішення проблеми де-факто держав [5].

В резолюції про необхідність стратегії ЄС на Південному Кавказі, що була ухвалена Європейським Парламентом 20 травня 2010 року, наголошувалося:

1. «Status quo» де-факто держав Закавказзя не прийнятним і повинен змінитися спільними зусиллями ЄС й інших зовнішніх гравців.

2. Проблема біженців та внутрішніх переселенців

залишається не вирішеною і являє собою значну загрозу системі регіональної безпеки.

3. Самі де-факто держави можуть мати проміжний статус до остаточного врегулювання конфлікту [14].

Верховний комісар Євросоюзу з питань зовнішньої політики і безпеки Кетрін Ештон 15 листопада 2011 під час свого візиту до Південного Кавказу офіційно заявила, що ЄС стурбований конфліктами в регіоні, але на відміну від Мінської Групи ОБСЄ, що є відповідальною за врегулювання проблеми, Європейський Союз може лише сприяти цьому процесу шляхом призначення свого спеціального представника ЄС у справах Південного Кавказу та кризи в Грузії [17]. Серед останніх заяв слід відмітити виступ перед журналістами посла ЄС в Азербайджані Малени Мард, яка заявила 1 жовтня 2016 року про прагнення організації досягти багатосторонньої домовленості щодо конфліктів [4].

Європейський Союз також не є офіційним посередником у врегулюванні придністровського конфлікту, але бере участь у переговорах «5+2» в якості спостерігача. Офіційні представники ЄС неодноразово заявляли, що конфлікт навколо ПМР не є ускладненим релігійним чи етнічним протистоянням, а має суто економічну основу. Щодо питання статусу Придністров'я ЄС також підтримує ідею територіальної цілісності Молдови, але за умови її федералізації. Хоча головним питанням залишається проблема надання владних функцій Тирасполлю у тому обсязі, який не зашкодить центральній владі [6, с. 62].

Отже, починаючи із 1993 році ООН бере активну участь у вирішенні конфліктів навколо де-факто держав Південного Кавказу. Основним механізмом впливу є резолюції Генеральної Асамблеї, Ради Безпеки і офіційні заяви представників організації. Але слід зазначити, що позиції держав-членів ООН можуть кардинально відрізнятись, особливо це стосується Російської Федерації, яка офіційно визнала незалежність Абхазії і Південної Осетії. У зв'язку з цим особливо актуальною вважається проблема реформування Ради Безпеки ООН, зважаючи на наявність у п'ятьох постійних членів цього органу права вето, яке може заважати адекватно реагувати на порушення міжнародного права і ускладнювати ситуацію. У врегулюванні конфлікту навколо де-факто держави ПМР ООН участі майже не приймала і, на думку автора, повинна активізувати свою політику в даній сфері.

Натомість головною з міжнародних організацій, що відповідають за врегулювання цієї проблеми, є ОБСЄ, яка пропонує спеціальний статус Придністров'я у складі унітарної Молдови. Юридичні деталі такого особливого статусу знаходяться у процесі розробки, але новий варіант вирішення конфлікту вбачається цілком реальним і здатним задовільнити обидві сторони. Жодна де-факто держава Південного Кавказу до цього часу не отримала офіційного визнання від ОБСЄ. Організація з безпеки і співробітництва в Європі найактивнішу участь брала у врегулюванні конфлікту у Нагірному Карабасі. Але основною її заслугою можна назвати лише надання конфліктуючим сторонам площадки для переговорів. Розморозження конфлікту у 2016 році показало, що навіть припинен-

ня вогню не може вважатися остаточним.

Європейський Союз не визнає незалежність де-факто держав Південного Кавказу і вважає їх окупованою територією. Євросоюз не має такого впливу на процес врегулювання конфліктів, як, наприклад, Мінська Група ОБСЄ. Діяльність ЄС в регіоні обмежується в основному гуманітарною допомогою і офіційними заявами представників організації. Але слід відмітити певне поглиблення співпраці ЄС з державами Південного Кавказу в останні роки, що дозволяє прогнозувати подальшу активізацію політики організації

щодо вирішення конфліктів навколо де-факто держав Південного Кавказу. Європейський Союз також підтримує територіальну цілісність Молдови і бере участь у переговорах навколо придністровського конфлікту в якості спостерігача,

Виходячи із вищезгаданого, можна зробити висновок, що питання статусу так званих де-факто держав пострадянського простору залишається у порядку денному провідних міжнародних організацій, що регулюють сферу безпеки в Європі.

Список використаних джерел

1. Братерский А. Приднестровье меж двух огней. Молдавия требует вывода российских военных из Приднестровья / А. Братерский [Електронний ресурс] // Газета. ру. – 6.09.2014 – Режим доступу : https://www.gazeta.ru/politics/2014/09/26_a_6236785.shtml.
2. Вартамян А. С. Проблема урегулирования конфликта в Нагорном Карабахе и роль международных организаций: Автореф. дис. канд. политических наук: 23.00.04 – политические проблемы международных отношений, глобального и регионального развития / Дипломатическая Академия МИД России / Артем Сергеевич Вартамян. – Москва, 2011. – 25 с.
3. Данилик К. Роль Європейського Союзу у врегулюванні конфліктів на території Грузії [Електронний ресурс] / К. Данилик // Науковий блог: Національний університет «Острозька академія». – 25.06.2014. – Режим доступу : <http://naub.oa.edu.ua/2014/rol-evropejskoho-soyuzu-u-vrehulyuvanni-konfliktiv-na-terytoriji-hruziji/>.
4. ЕС жаєлає достижєня широкого мирного соглашения по нагорно-карабахскому вопросу – Малєна Мард [Електронний ресурс] // Trend News Agency. – 1.10.2016. – Режим доступу : <http://www.trend.az/azerbaijan/karabakh/2667195.html>.
5. ЕС считаєт Абхазию и Южную Осетию частями Грузии [Електронний ресурс] // Национальные информационные системы. – 25.10.2008. – Режим доступу : <http://podrobnosti.ua/562505-es-schitaet-abhaziju-i-juzhnuju-osetiju-chastjami-gruzii.html>.
6. Михайлов С. А. Политика Европейского союза в отношении Молдавии и приднестровского урегулирования: институциональный и национальный аспекты / Михайлов Сергей Александрович // Проблемы национальной стратегии. – 2013. – № 2(17). – С. 60–77.
7. Міжнародний суд ООН визнав винними й Росію, й Грузію [Електронний ресурс] // УНІАН. – Режим доступу : <http://www.unian.ua/world/153740-mijnarodniy-sud-oon-viznav-vinnimi-y-rosiyu-y-gruziyu.html>.
8. ОБСЄ припинить свою місію в Грузії до кінця року [Електронний ресурс] // Голос Америки. – 23.12.2008. – Режим доступу : <https://ukrainian.voanews.com/a/a-49-2008-12-23-voa6-86788042/217459.html>.
9. Російсько-грузинський конфлікт. Реакція мирового сообщества [Електронний ресурс] // Россия сегодня. – Режим доступу : <http://ria.ru/society/20061004/54519589.html>.
10. Тбілісская Декларация и резолюции, принятые Парламентской Ассамблеей ОБСЕ на двадцать пятой ежегодной сессии Тбилиси, 1-5 июля 2016 года [Електронний ресурс] // Офіційний сайт ОБСЄ. – 61 с. – Режим доступу : <https://www.osce.org/documents/all-documents/annual-sessions/2016-tbilisi/declaration-24/3373-tbilisi-declaration-rus/file>.
11. У ОБСЄ готові надати особливий статус Придністров'ю [Електронний ресурс] // Газета. – 4.02.2017. – Режим доступу : https://gazeta.ua/articles/world-life/_u-obse-gotovi-nadati-osoblivij-status-pridnistrovuyu/750728.
12. Цуканова О.В. Основные этапы переговорного процесса в области урегулирования молдово-приднестровского конфликта / Ольга Владимировна Цуканова // Бизнес в законе. – 2011. – № 3. – С. 135–139.
13. Charter of the United Nations and Statute of the International Court Of Justice [Електронний ресурс] // United Nations treaty collection. – San Francisco, 1945. – P. 8. – Режим доступу : <https://treaties.un.org/doc/publication/ctc/uncharter.pdf>.
14. European Parliament resolution of 20 May 2010 on the need for an EU strategy for the South Caucasus [Електронний ресурс] // European Parliament (офіційний сайт). – Режим доступу : <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P7-TA-2010-0193+0+DOC+XML+V0//EN&language=EN>.
15. Mandate of the Co-Chairmen of the Conference on Nagorno Karabakh under the auspices of the OSCE («Minsk Conference») [Електронний ресурс] // Офіційний сайт ОБСЄ. – Режим доступу : <http://www.osce.org/mg/70125?download=true>.
16. Pashayeva G. The Nagorno-Karabakh conflict in the aftermath of the Russia-Georgia war / Gulshan Pashayeva // Turkish policy quarterly. – V. 8, № 4. – P. 55–69.
17. Statement by High Representative Catherine Ashton on Nagorno Karabakh [Електронний ресурс] // European Council. Council of the European Union (офіційний сайт). – Режим доступу : http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/114603.pdf.

О. О. Звєздова,

преподаватель кафедры, Черноморский национальный университет им. П. Могилы, г. Николаев, Украина

РОЛЬ ВЕДУЩИХ МЕЖДУНАРОДНЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ В РЕШЕНИИ КОНФЛИКТОВ ВОКРУГ ДЕ-ФАКТО ГОСУДАРСТВ ПОСТСОВЕТСКОГО ПРОСТРАНСТВА

Целью данной статьи является формирование целостной картины официальной позиции ООН, ОБСЕ и ЕС относительно международного статуса де-факто государств на постсоветском пространстве (ПМР, Южная Осетия, Абхазия, Нагорный Карабах).

Статья посвящена исследованию роли ведущих международных организаций в решении конфликтов вокруг де-факто государств постсоветского пространства. Проанализированы основные механизмы влияния Организации Объединенных Наций на процесс урегулирования данных конфликтов, особое внимание уделено деятельности Совета Безопасности ООН и ее основным резолюциям. Дана характеристика деятельности Организации по безопасности и сотрудничеству в Европе в качестве главного посредника в переговорах вокруг конфликтов в Грузии, а также приднестровского и нагорно-карабахского конфликтов. Освещена официальная позиция Европейского Союза по международно-правовому статусу ПМР, Нагорного Карабаха, Абхазии и Южной Осетии. Автор также определил особое место де-факто государств постсоветского пространства в повестке дня ведущих международных организаций, регулирующих сферу безопасности в Европе.

Исследование показывает, что международными организациями накоплен положительный опыт по урегулированию подобных конфликтов, о чем свидетельствует прекращение боевых действий на территориях таких де-факто государств и перевод подобных конфликтов в замороженную фазу. С другой стороны, до сих пор не решен вопрос со статусом подобных государственных образований, ни один конфликт не может считаться полностью решенным. Нельзя не учитывать, что каждая из стран, входящих в ту или иную международную правительственную организацию, имеет на постсоветском пространстве и свои особые интересы, таким образом, может влиять на решения самой международной организации.

Ключевые слова: ООН; ОБСЕ; ЕС; де-факто государство; региональный конфликт.

O. Zvezdova

lecturer, Petro Mohyla Black Sea National University, Mykolayiv, Ukraine

ROLE OF THE LEADING INTERNATIONAL ORGANIZATIONS IN RESOLVING CONFLICTS AROUND THE DE-FACTO POST-SOVIET STATES

This article deals with the role of leading international organizations in resolving conflicts around the de-facto post-Soviet states. The purpose of this article is forming a complete picture of the official position of the UN, the OSCE and the EU on the international status of de-facto states (PMR, South Ossetia, Abkhazia, Nagorno-Karabakh).

The basic action mechanisms of the United Nations Organization for the settlement of these conflicts are analyzed, special attention is paid to the activities of the Security Council and its primary resolution. The activity of the Organization for Security and Cooperation in Europe as the main mediator in the negotiations around the conflicts in Georgia, Transnistrian and Nagorno-Karabakh conflicts is characterized. The official position of the European Union on the international legal status of the PMR, Nagorno-Karabakh, Abkhazia and South Ossetia is highlighted. The author also identified a special place of the de-facto post-Soviet states on the agenda of major international organizations governing the security sector in Europe.

This study demonstrates that international organizations have accumulated positive experience of settling such kind of conflicts that is evidenced by the cessation of hostilities in the de-facto states and transformation these conflicts to frozen phase. On the other hand, the question of the status of such entities has not resolved, any conflict is not solved completely. It shouldn't be ignored that each country has special interests on the post-Soviet space. That's why it can influence the decisions of the international organization.

Key words: UN; OSCE; EU; de-facto state; regional conflict.

Рецензенти: *Семенченко Ф. Г.*, д-р політ. наук, професор,
Херсонський національний технічний університет, м. Херсон;
Шевчук О. В., д-р політ. наук, професор,
Чорноморський національний університет імені Петра Могили, м. Миколаїв.

© Звезда О. О., 2017

Дата надходження статті до редколегії 09.03.17